

Informace

Arcidiecézní charity Olomouc

duben 2016

DVA VCHODY, DVA CHRÁMY. Ternopil. První zastávka pětičlenného týmu Arcidiecézní charity Olomouc při jeho misi na Ukrajině. Do ternopilské katedrály (foto vlevo) vedou sice malá dvířka, s nimi se však otevře obrovský zdobený prostor. Pracovníci ACHO v něm nahlédli i do míst, která nejsou veřejnosti běžně přístupná. V klášteře otců redemptoristů se zase spolu s řeckokatolickými duchovními zúčastnili konference. Oblohu poblíž kláštera tam křížuje „letadlo“. Tým ACHO však na místo dorazil mikrobusem. Zápisky z cesty na pokračování si přečtete na str. 19.

Foto: Karolína Opatřilová, ACHO

obsah

Duchovní slovo:

Laudato si o životním prostředí.....2

Zprávy z arcidiecéze:

Ohlédnutí za Tříkrálovou sbírkou.....2

Hospic Sv. Kopeček Olomouc:

Jitka Dobrovítovská má ocenění.....3

Z farních a oblastních Charit:

Holešov, Charita Česká republika, Svaté rodiny Nový Hrozenkov, Olomouc, Prostějov, Svitavy, Uherský Brod,

Uherské Hradiště, Vsetín, Zlín.....4

CARITAS – VOŠs Olomouc:

Nová služba pro studenty pomáhá zvýšit jejich uplatnitelnost na trhu práce.....15

Účastnili jsme se Jednoho světa.....16

Humanitární pomoc:

Povodně, zemětřesení... Charita je připravena pomáhat.....16

Čeští dárci pomohli handicapovaným dětem na Haiti.....18

Workshop: studenti v kůži Haitianů.....18

Mise na Ukrajině - zápisky z cesty.....19

DUCHOVNÍ SLOVO

Milí charitní spolupracovníci,

*vracím se k encyklice papeže Františka **Laudato si** o životním prostředí a k naší spoluzodpovědnosti za ně. Po úvodních stránkách papež poukazuje na současný stav naší planety, na zhoršující se podmínky života lidí, zvířat a dalších živočichů a na reakce společnosti. Na následujících řádcích se pokouším vybrat nejdůležitější myšlenky. Kurzívou je popsán stručný obsah dalších oddílů.*

KAPITOLA PRVNÍ: Co se děje našemu domu

Nepřetržitě roste rychlost změn lidstva a planety, kterou působí lidská činnost. Tato rychlost je v rozporu s přirozenou pomalostí biologické evoluce. K tomu přistupuje problém, že cíle této rychlé a nepřetržité změny nejsou nezbytně zaměřeny k obecnému dobru a lidskému, udržitelnému a celistvému rozvoji. Změna je něco žádoucího, ale znepokojuje, vede-li k horšímu světu i kvalitě života velké části lidstva.

I. Znečištění a klimatické změny

Jsme vystaveni atmosférickému znečištění, znečištění, které je způsobeno odpady. Zdá se, že země, náš dům, se stále více mění na nezměrné skladiště odpadků.

Tyto problémy jsou vnitřně spojeny s kulturou odpisu, která postihuje jak vyloučené lidi, tak věci, které se rychle mění v odpady. Uvědomme si například, že větší část papíru, který je produkován, se vyhazuje a není recyklován. Stěží uznáváme, že fungování přirozených ekosystémů je příkladné: rostliny vytvářejí živiny, které sytí býložravce, kteří se pak stávají potravou masožravců. Ti pak dodávají značné množství organického odpadu, který umožňuje vznik nové generaci rostlin. Naopak, průmyslový systém na konci svého výrobního a spotřebního cyklu nerozvinul schopnost vstřebat a znovu použít zmetky a odpady. Nedokázali jsme dosud vytvořit vzorný výrobní cyklus, který zajistí zdroje pro všechny, i pro budoucí generace, a který bude požadovat co největší omezení neobnovitelných zdrojů, snížení spotřeby, rozvinutí účelného využití, opětovné užití a recyklaci. Vyrovnání se s touto otázkou by byl způsob, jak odporovat odpisové kultuře, která ohrožuje celou planetu. Zjišťujeme však, že pokroky v tomto směru jsou velmi skrovné.

II. Otázka vody

Pitná a čistá voda je otázkou prvotní důležitosti, protože je neodmyslitelná pro lidský život a pro udržování pozemských a vodních ekosystémů. Sladkovodní zdroje způsobují zdravotnické,

zemědělské a průmyslové oblasti. Velká města, závislá na důležitých vodních zdrojích, trpí obdobími nedostatku a v kritických momentech tyto zdroje nejsou vždycky spravovány úměrně a nestranně. Nedostatek veřejně dostupné vody se vyskytuje zvláště v Africe, kde velké části obyvatel nemají přístup k nezávadné pitné vodě nebo trpí suchem, které ztěžuje pěstování potravin. V některých zemích jsou regiony mající hojnost vody, zatímco v jiných trpí vážným nedostatkem.

Obzvláště vážným problémem je kvalita vody dostupné chudým lidem, což způsobuje denně mnohá úmrtí. Mezi chudými je velký výskyt nemocí pojících se k vodě, včetně těch, které jsou způsobeny mikroorganismy a chemickými látkami. Úplavice a cholera vyvolané nedostupností hygienických služeb a vodních zdrojů jsou významným faktorem utrpení a dětské úmrtnosti.

III. Ztráta biodiverzity (vlastnost veškerých živých systémů vykazovat rozdílnost)

Bezohlednou lidskou činností – průmyslovou i činností jednotlivců je také ohrožena rovnováha a harmonie v přírodě. Nejen že mizí lesy a hynou jednotlivé druhy zvířat a ptáků, avšak pro dobré fungování ekosystémů jsou nezbytné také houby, chaluhy, červi, drobný hmyz, plazi a bezpočet druhů mikroorganismů. Některé málo početné druhy, které obvykle zůstanou nepovšimnuty, hrají v určitém místě zásadní a rozhodující roli při ustavení rovnováhy.

Péče o ekosystémy vyžaduje pohled přesahující to, co je bezprostřední, protože hledá-li se pouze rychlý a snadný ekonomický zisk, nikoho jejich ochrana nezajímá. Avšak cena škod vyvolaných sobeckou nedbalostí je mnohem vyšší než dosažitelný ekonomický zisk.

Některé země dosáhly pokroku při účinné záchově určitých míst a zón – na zemi i v moři – kde je zakázán jakýkoli lidský zásah, který by usměrňoval jejich podobu nebo měnil jejich původní uspořádání.

Zvláštní pozornost a péči vyžadují tropické pralesy, moře a oceány, ledovce. Je třeba více investovat do výzkumu.

Na pozadí těchto ne příliš radostných poznatků si můžeme uvědomit, jak velkým Božím darem příroda a naše země jsou, a z obnovené vděčnosti k tomu, který „dává svítit slunci a padat dešti na dobré i zlé“, se vzhopit k větší péči nejen o přírodu, ale také o naše bližní.

P. Bohumír

ZPRÁVY Z ARCIDIECÉZE

Ohlédnutí za Tříkrálovou sbírkou

Každoročně putuje výtěžek Tříkrálové sbírky tradičně k těm, jimž je výlučně určen: na pomoc lidem v nouzi. Díky dárcům, kteří přispěli do Tříkrálové sbírky, podává Charita již šestnáctým rokem pomocnou ruku nejpotřebnějším.

Peníze z Tříkrálové sbírky jsou často poslední záchranou Uhrazení platby za energie rodině, již hrozilo odpojení elektrického proudu, nákup základních potravin pro matku s dětmi, která se ocitla zcela bez peněz či finanční výpomoc ne-

mocným a zdravotně znevýhodněným osobám a mnohé další situace znají pracovníci sociálních služeb v celé olomoucké arcidiecézi. Senioři, nemocní, hendikepovaní, lidé bez domova i ti, kteří se ocitli v materiální či sociální nouzi, ti všichni jsou cílovou skupinou, k nimž míří výtěžek Tříkrálové sbírky.

Centrum materiální pomoci pro lidi bez přístřeší

Součástí Centra materiální pomoci Charity Olomouc je dobročinný bazar a bezplatný dobročinný šatník. Na zajištění provozu centra bylo poskytnuto z Tříkrálové sbírky 200 000 Kč. „V roce 2015 jsme podpořili 575 osob v obtížné životní situaci včetně osob bez přístřeší, kterým bylo poskytnuto celkem téměř 8000 ks bezplatného ošacení. Další materiální pomoc směřovala k lidem žijícím na ulici prostřednictvím terénního programu Střediska Samaritán pro lidi bez domova,“ uvedla Radka Vojtková, koordinátorka centra.

Rodině s šesti dětmi pomohla Charita překonat těžkou situaci

Paní Jana je matkou šesti dětí. Žije jen z rodičovského pří-

spěvku a sociálních dávek. Děti vychovává sama, manžel je ve vězení. Požádat o pomoc na Charitu Uherský Brod přišla v době, kdy se její nejstarší syn, který přišel o práci, vrátil domů. Matka ho přijala, byť to pro rodinu znamenalo další omezení. Syn však za pár týdnů z domu utekl, a vzal s sebou i matčiny peníze na nájem. Paní Jana byla zdrcená, ale v slzách řekla: „Víte, je to darebák, ale je mým synem, a kdyby se vrátil, zase bych ho k sobě přijala!“ František Bílek, koordinátor sbírky, vzpomíná: „Tento její milosrdný postoj nikdy nezapomenu. Děkujeme všem, kdo se do sbírky jakkoliv zapojujete, a kdo na potřebné myslíte i ve svých modlitbách!“

Díky Tříkrálové sbírce bylo v Arcidiecézi olomoucké v loňském roce věnováno rozvoji sociálních a zdravotnických služeb včetně přímé pomoci jednotlivcům a rodinám přes 14 milionů korun.

*Eva Štefková,
ACHO*

Výtěžek pro ty, kteří se ocitli v sociální či materiální nouzi.

Foto: Archiv ACHO

HOSPIC SVATÝ KOPEČEK OLOMOUC

Jitka Dobrovítovská má ocenění. Městskou cenu Ď Olomouc

Městskou cenu Ď Olomouc 2016 obdržela 19. dubna Jitka Dobrovítovská z Arcidiecézní charity Olomouc. Toto ocenění znamená „Dík dobrodincům a mecenášům za podporu kultury a charity“. Jitku Dobrovítovskou nominovalo do soutěže vedení Hospice na Svatém Kopečku. Poděkovalo jí za to, že má velké srdce.

Jitka Dobrovítovská pomáhala čtyři roky jako dobrovolnice v Hospici na Svatém Kopečku. Postupně tam působila jako recepční, asistentka pro klienty a pak jako ošetřovatelka. Při zaměstnání ještě studovala CARITAS – Vyšší odbornou školu sociální Olomouc. Částečně se dobrovolnictví věnuje dosud. Uživatelé hospice

ji navíc inspirovali ke psaní veršů. Básně vedou lidi na sklonku života ke smíření a povzbuzují ty, kteří přišli o své blízké.

Nejdůležitější je odpuštění a smíření

Co bylo impulsem k tomu, že jste začala pomáhat v hospici jako dobrovolnice?

Hospic na Svatém Kopečku otevřeli v roce 2002, v té době byl tento druh péče v Česku velkou neznámou. Nemohli jsme být přítomní u našich blízkých, kteří umírali. V hospici to ale možné

bylo. Já měla tu zkušenost s mojí babičkou, takže jsem zaklepala na dveře hospice už v době, když byl rozestavěný. Dobrovolnici jsem začala dělat také pro to, že jsem tam chtěla být pro druhé.

V čem dobrovolnictví v hospici spočívalo?

Docházela jsem k nemocným lidem jednou až dvakrát týdně a doprovázela je po cestě na druhý břeh. Vyprávěli mi o svých pocitech, vzpomínkách, ale i o strachu. Dobrovolníkům se obecně doporučuje, aby navštěvovali více lidí, aby k některému pacientu příliš nepřilnuli. Ale člověk se tomu nevyhne.

Když jste s nemocnými či staršími lidmi trávila čas, proměňovali se během Vašich setkání? Jak?

Někteří došli smíření, že to má být tak, jak to je. Chtěli si o tom třeba s někým povídat. Někdy se smíření zobrazí i v jejich tváři. Když zemrou, mají klidný spokojený výraz, jako by zkrásněli.

Jak dojít smíření?

Právě tím, že umírající někdo doprovází, že se můžou podělit o to, co cítí... Velmi těžké je to však u mladých lidí. Ti nechtějí odejít. Vzpomínám třeba na muže - horníka, který neměl ani 40 let. To byl ale výjimečný případ, naprosto opuštěný a bez zázemí. Kvůli násilí a krádežím byl totiž odsouzen a rodina jej zavrhl. Začal se tedy upínat na nás. Za ty dva měsíce, které v hospici dožíval, se ale také on vryl do našich životů. Během dne se u něj vystřídalo hned několik fází umírání. Nejdřív zuřil, nadával na život, pak litoval, kým v minulosti byl, a potom sklopil hlavu s tím, že to tak všechno mělo být. Úplného smíření bohužel nedošel. Přestože jsme se snažili, rodina mu neodpustila. A on o odpuštění velmi stál. Tehdy jsem si uvědomila, jak důležité je odpuštění.

Vás tato zkušenost inspirovala k napsání básně *Dnes zašlo mé slunce*. S další dobrovolnicí jste dokonce i vydaly dvě básnické sbírky. Setkáváte se hodně s bolestí, potřebovaly jste ji ventilovat ve verších?

Ano, původně to byl ventil a nakonec něco víc. Nejdřív jsme si s Ludmilou Nováčkovou jen tak vyměňovaly verše a později z nich vznikly dvě sbírky - Střepiny ostrůvků života a Radost a žal. Naše verše mají napomoci smíření a zároveň mají dodat naději těm, kteří ztratili někoho blízkého.

Z dobrovolnice jste se po letech stala zaměstnankyní hospice. Je rozdíl mezi tím pomáhat dobrovolně ve svém volném čase a tím mít pomoc jako hlavní pracovní náplň?

Je to dost odlišné. Když je člověk v hospici zaměstnaný, je víc vtažený do pracovních problémů - tím myslím úkony, které musí zvládnout při chodu na oddělení, administrativu a tak dále. Jako

Jitka Dobrovitovská léta působí jako dobrovolnice v Hospici na Svatém Kopečku. Městská cena Ď Olomouc je poděkováním za to, že má velké srdce.

Foto: K. Opatřilová, ACHO

dobrovolník může lidem více naslouchat, sdílet s nimi jejich pocity. Když má čas sedět u jejich lůžka, je jim blíže, více člověka pozná.

Jaký smysl má dobrovolnictví pro Vás osobně?

Často jsem si kladla otázky, jak přistupovat ke konkrétnímu člověku. A když se mi to povedlo, viděla jsem, že je člověk, kterého doprovázím, šťastný, že je věčný za každou maličkost. Například užívatelka, která si mohla vychutnat svoji cigaretu, a byl zde někdo, kdo měl čas s ní posedět na terase. Byl to dobrý pocit. V loňském roce jsem poznala jednu paní, to už jsem pracovala v Arcidiecézní charitě Olomouc. Bylo jí téměř devadesát let a chtěla přispět peníze Filipínám, kde tenkrát udeřilo zemětřesení. Jenže byla na tom zdravotně špatně a nemohla k nám na Charitu dojít. Tak jsem se za ní vydala já. Neměla děti a její manžel zemřel, takže bydlela sama v paneláku a nestačila se už obstarat. Nakonec se nám ji podařilo zařídit pobyt v hospici. Já ji ještě asi tak půl roku každou sobotu doprovázela na mši. „To vše ty Filipíny,“ říkala vždycky a byla dojatá.

Karolína Opatřilová,
ACHO

Z FARNÍCH A OBLASTNÍCH CHARIT

Charita Holešov

Sbírka šatstva pomáhá – i díky vám

Přesně 2 055 kg oblečení se vysbíralo na humanitární sbírce šatstva, kterou organizovala Charita Holešov v jarním týdnu od 4. 4. - 8. 4. 2016.

Od pondělí do pátku se v prostorách Českého zahrádkářského svazu na Dlažánkách v Holešově scházeli lidé, kteří nosili oblečení i ručníky, boty, povlečení nebo hračky. Přinesené

věci byly tříděny a dávány do pytlů, protože firma Dimatex vybírá oblečení v pytlích.

V pátek dojelo nákladní auto a všechny roztříděné a nasbírané věci odvezlo a zvážilo. Oproti podzimní nakládce bylo sice oblečení o trochu méně, ale i tak se nasbíralo mnoho věcí, které poslouží potřebným.

Co dodat? Poděkování.

Děkujeme Českému zahrádkářskému svazu v Holešově za poskytnutí prostor, našim dobrovolnicím za neutuchající energii a laskavost, se kterou nám vždy pomáhají a samozřejmě vám – dárcům.

Děkujeme.

Charita Holešov

Charita Česká republika

Ředitel Charity ČR: „Nespravedlivý systém financování sociálních služeb poškozuje celou naši společnost.“

Ačkoli se stále více našich spoluobčanů dostává z důvodu stáří, nemoci či kvůli ztrátě zaměstnání, dluhům a rozvodu manželství do tíživé životní situace, nejsou neziskové organizace, které jim z osobních trablů pomáhají, samy řádně zabezpečeny a jejich zaměstnanci žijí často v napětí a nejistotě. Na tento rozpor, zapříčiněný současným dotačním systémem, upozornil v březnu ředitel Charity ČR Lukáš Curylo při setkání s premiérem České republiky Bohuslavem Sobotkou.

Současný systém financování sociálních služeb měří poskytováním organizacím dvojím metrem: stát sice přispívá na jejich provoz, organizacím v neziskovém sektoru však nezajišťuje plné pokrytí nákladů těchto služeb.

Novela zákona o sociálních službách totiž převedla kompetence k rozdělování finančních prostředků na krytí nákladů sociálních služeb na jednotlivé krajské úřady. Každý kraj dostal možnost nastavit si vlastní systém přidělování dotací. Současně tím došlo ke střetu zájmů, neboť zřizovatelem státních služeb jsou právě jednotlivé kraje. Tyto služby mají zajištěné finančně krytí ze státních prostředků. Kvůli snížení dotací dochází k ochromení nestátních neziskových sociálních služeb, některé byly i nuceny ukončit svoji činnost. Zmíněné dotace navíc nejsou nárokovatelné, poskytovány jsou pouze organizacím, které jsou zavedeny do komunitního plánu kraje. Přičemž posuzování není jednotné, ale kraj od kraje se liší. Takto nejasně nastavená pravidla mohou vést k „odstavení“ od dotací těch neziskových organizací, které se ocitnou v neoblibě, například z politických důvodů.

Pracovníci i klienti v nejistotě

Také pravidlo, kdy poskytovatelé služeb dostanou část dotace v průběhu roku a teprve následně požádají o dokrytí rozpočtu, sebou nese celou řadu rizik – organizace poskytující služby nemohou rovnoměrně čerpat rozpočet a například ani zaměstnancům nelze vyplácet odměny. To způsobuje, že služby se nemohou rozvíjet podle skutečných potřeb okruhu osob a dané lokality. Pracovníci a klienti často žijí v nejistotě, zda služba dlouhodobě vydrží.

„Ještě loni jsme po dohodě s některými obcemi, kde působíme, na překlenutí krizového období prvních tří měsíců zřídili tzv. překryvný fond. Letos už je to kvůli nové legislativě méně časté, obce se z důvodu obav z nejednoznačnosti výkladu zákona o obecních dotacích tohoto postupu obávají a než by se utkávaly s finančními kontrolami, raději zpřísňují své nároky na využití dotace - příspěvků na jeden ucelený rok. Takže prostředků do překryvného fondu také

rapidně ubývá,“ říká Stanislava Krejčíková z Farní charity Starý Knín.

Jiný příklad je z jižní Moravy ze služby pro mentálně postižené: „Od roku 2012 našemu zařízení soustavně klesají dotace, a proto jsme nuceni provádět stále další úsporná opatření,“ říká Ludmila Pavlišová, vedoucí Chráněného bydlení sv. Michaela Diecézní charity Brno. V roce 2015 hospodařili s rozpočtem o čtvrtinu nižším, než v roce 2012, o pětinu nižším, než v roce 2014. „Abychom zachovali službu, která se stala domovem pro mnoho lidí s mentálním postižením, museli jsme omezit také mzdové náklady a počet úvazků přímé i nepřímé péče,“ pokračuje paní Pavlišová. „Snížil se počet zaměstnanců, únava a nervozita pracovníků se nutně projeví v práci s klienty, i přes všemožnou snahu chovat se profesionálně. Kritéria pro financování se stále mění, není možné vybudovat koncepci, která by službě zajistila stabilitu. Tyto starosti nám odčerpávají energii, kterou potřebujeme věnovat rozvoji kvality služby a běžné každodenní práci,“ uzavírá vedoucí chráněného bydlení Ludmila Pavlišová.

Další příklad je z litoměřického Domova pro seniory na Dómském pahorku s kapacitou 118 lůžek. Roční provoz vyjde na cca 36 milionů Kč, z toho šestinu vždy pokryly státní dotace. „Letos jsme však od krajského úřadu obdrželi pouze necelých 1,7 milionů korun,“ říká Pavel Szymański, zástupce ředitelky Farní charity Litoměřice. K tomu dodejme, že také zaměstnanci litoměřického domova pracují za velmi nízké platy.

Nízké mzdy v oboru

Rozvoj neziskových organizací pracujících v sociální sféře brzdí kromě trvalé nejistoty také nízké mzdy. „Aby užívali svoje rodiny, odchází řada kvalitních zaměstnanců do jiného sektoru, kde jsou za svoji práci lépe ohodnoceni. Jejich odchodem trápí celá naše společnost, protože svoji práci pro druhé vykonávají s velkým osobním nasazením a profesionalitou,“ uvedl ředitel Charity ČR Lukáš Curylo.

„Paradoxní jsou poté situace, kdy naši zaměstnanci s kvalifikací mají nižší příjmy než jejich klienti. Systém mezd v sociálních službách je proto potřeba změnit stejně jako stabilitu celého segmentu sociálních služeb. Hledání řešení by se měli političtí představitelé intenzivně zabývat, neboť vedle profesí, jakými je např. školství, lékařství, záchranné sbory či státní správa, jsou to právě sociální služby, které sehrávají klíčovou roli v oblasti pomoci lidem v nouzi,“ dodává ředitel Charity ČR Lukáš Curylo.

Charita Česká republika

Charita Svaté rodiny Nový Hrozenkov

Cestovatelské přednášky očima školačky Kristýny

Pracovníci této organizace se nejen starají o nemocné lidi, ale tento rok pořádají cestovatelské přednášky a doufám, že i nadále budou. Začali jsme v Ekvádoru, pokračovali Íránem, pak procestovali Svatou zemi a zatím skončili v Nepálu. Krásné země! Hned bych se tam vrátila!

Vážně, přes fotky a videa jsem se procházela po ulicích těchto států. A nejsem sama. Nejen že se dozvíme, jak se žije jinde, ale i staří nebo nemocní lidé se díky přednáškám mají šanci do těchto končin dostat. Dozvíme se zajímavosti o zemi, kultuře, školství, jídle, tradicích a zvycích. Vždy je to jiná země, kultura a vždy přednášku vede jiný člověk. Naším průvodcem po Ekvádoru byl p. farář Ludovít Feja. Po Íránu nás provedl manželský pár, který byl v Íránu na svatební cestě. Do Svaté země jsme se vydali dokonce s pracovníci Charity p. Fedorovou a do Nepálu s velmi sympatickým p. Balíkem.

Všem jmenovaným musím poděkovat, jelikož mi dali mnoho vědomostí, které bych se ve škole nejspíše nedověděla, ale dali mi také tipy, kam se třeba jet podívat.

Kristýna Brabencová,
7. třída ZŠ Halenkov

Březen v Domě pokojného stáří

Narozeniny

V březnu jsme měli v „Domečku“ možnost oslavit s našimi uživateli dvě krásná životní jubilea. Personál nachystal výborné občerstvení a také rodiny oslavenců donesly spoustu dobrot. V den oslavy jsme se všichni sešli v naší reminiscenční místnosti, kde jsme celé dopoledne strávili pohromadě. Uživatelé si na zdraví připili vaječným koňákem, všichni jsme pogratulovali našim jubilantům, a pak už jsme se jen veselili. Přišel za námi na návštěvu také hověžský pan farář, který nám povídal o cestovatelských zážitcích. Zazpívala se spousta písní, lidových i mariánských, povídalo se a vzpomínalo na doby minulé...

Velikonoce

Na příchod svátků jara jsme se v našem domě připravovali opravdu pečlivě. Každý pátek v postní době jsme se scházeli k prožití Křížové cesty, kde jsme si připomínali utrpení našeho Pána. Ostatní dny jsme také nezaháleli a vyráběli Morenu ze

Senioři si užili oslavu.

Foto: Archiv Charita Nový Hrozenkov

sena, seli osení, pánové pletli pomlázky a dámy zase barvily vajíčka v cibulových slupkách a následně je potíraly špekem. Na Zelený čtvrtek se pekl velikonoční beránek, který krásně provoněl celý dům. Velikonoční pondělí se neslo v duchu zná-

mých tradic a vzpomínek uživatelů, jak probíhala koleda na vesnicích dříve.

Bc. et Bc. Martina Václavíková,
sociální pracovnice DPS

Charita Olomouc

Den pro malé i velké krále jako poděkování koledníkům

V sobotu 2. dubna proběhla akce Charity Olomouc Den pro malé i velké krále, na které koordinátorky Tříkrálové sbírky poděkovaly Tříkrálovým koledníkům za jejich nasazení při sbírce. Akce byla zahájena mší svatou, pokračovala programem v kině Metropol a zájemci se pak mohli přesunout do galerie „U Tří králů“. Celkem přišlo 369 Tříkrálových koledníků i se svými rodinami.

Mši svatou v kostele Neposkvrněného početí Panny Marie u dominikánů celebroidl P. Antonín Krasucký OP, který vyzdvihl obětavost všech koledníků, kteří i přes nepřízeň počasí vyšli do ulic a obcházeli jednotlivé domácnosti. Jejich koledování přirovnal k evangelizaci, ke které své učedníky vyzýval i Ježíš. Celou mši hudebně doprovodila schola ze Svatého Kopečka pod vedením Václava Poustky.

Na mši svatou navazoval program v kině Metropol, kde mohli koledníci se svými rodiči zhlédnout film Malý princ. Všem zúčastněným poděkovaly za pomoc s Tříkrálovou sbírkou koordinátorky Terezie Tábořská a Milada Malíšková. „Vážíme si všech, kteří byli ochotní se na této velké akci podílet. Bez pomoci všech místních asistentů, vedoucích skupinek a jednotlivých koledníků by tato akce nemohla proběhnout. Díky jejich nasazení se podařilo od dárců vybrat 1 434 603 Kč, což je zatím nejvíce od počátku sbírky,“ uvedla Terezie Tábořská. V kině proběhla na závěr také tombola, ve které byly pro koledníky přichystané ceny darované od nejrozličnějších sponzorů.

Zájemci se pak mohli přesunout na zahradu kláštera dominikánů, kde si prohlédli galerii „U Tří králů“. Byla zde vystavena výtvarná díla samotných koledníků, za které pak dostali ocenění. Účastníci měli také možnost posedět si na zahradě. Strávili tak tento slunečný den s ostatními a s nimi sdíleli své zkušenosti a příběhy z koledování.

Děkujeme všem 18 dobrovolníkům za pomoc při organizaci tohoto dne. Také děkujeme dominikánům a kinu Metropol za ochotu poskytnout prostory.

Terezie Tábořská,
asistentka PR

Takto si užili svůj den malí i velcí králové.

Foto: Archiv Charita Olomouc

Dluhová poradna Charity Olomouc opět uspořádala setkání dluhových poradců

Ve čtvrtek 10. března 2016 uspořádala Dluhová poradna Charity Olomouc další setkání dluhových poradců – tentokrát pod názvem „Nabídka bezplatného dluhového poradenství v Olomouci“. Smyslem této akce bylo představit sociálním pracovníkům z různých olomouckých neziskových organizací jednotlivé poradny, které poskytují zdarma dluhové po-

radenství předluženým lidem. Dluhová poradci z Olomouce a okolí se pravidelně scházejí a společně s odborníky (právníky, exekutory či insolvenčními správci) hledají možnosti, jak co nejlépe pomoci předluženým lidem, kterých stále přibývá. Mezi nejohroženější osoby, které se nejčastěji ocitají v dluhové pasti, je možné zařadit seniory, nezaměstnané, příslušníky

Sociálním pracovníkům byly představeny dluhové poradny v olomouckém regionu. Foto: Archiv Charita Olomouc

neúplných rodin, ale i osoby opouštějící výkon trestu odněti svobody.

V současné době je v lokalitě krajského města pouze šest subjektů, které se věnují dluhové problematice: Dluhová poradna Charita Olomouc, Poradna pro občanství, občanská a lidská práva Olomouc, Studentská právní poradna Univerzity Palackého v Olomouci, Člověk v tísni Olomouc, Internetporadna Olomouc, částečně se dluhy zabývá i Oddělení sociální práce a poradenství Statutárního města Olomouce.

Dluhové poradenství je velmi náročnou specifickou disciplínou odborného sociálního poradenství. Klade velké nároky na dluhového poradce a jeho zaškolení trvá dlouho. Dluhový poradce musí úzce spolupracovat s právníkem, což ale znamená zvýšené náklady na fungování dluhové poradny. Získat vhodného právníka do dluhové poradny, který by se této problematice věnoval, je obtížné.

PhDr. Jana Haasová,
*vedoucí střediska sv. Kryštofa
pro krizovou pomoc a poradenství*

Charita Prostějov

Místo k životu. Chráněné bydlení Domova Daliborka v Prostějově

Charita Prostějov provozuje pobytovou službu chráněného bydlení pro osoby s lehkým či středně těžkým mentálním postižením v kombinaci s tělesným hendikepem. Do služby jsou přijímány rovněž dospělé osoby se zdravotním postižením společně se svými rodiči, kteří již vzhledem ke svému věku nejsou schopni zajistit svým dětem odpovídající péči. Jedná se o jedinou službu chráněného bydlení v České republice, která přijímá hendikepované jedince společně s pečujícím rodičem seniorem.

Domov Daliborka. Paní Jiřina

Chráněné bydlení je koncipováno do bytů, klienti žijí samostatně, každý má své vlastní soukromí. V podkroví Daliborky se nachází byt paní Jiřiny, prosluněný, útulně zařízený, s malou kuchyňkou a vlastní koupelnou. „Paní Jiřinka byla od malička po prodělané dětské mozkové obrně zcela odkázaná na maminku. Po smrti maminky se nám ozvala její kamarádka. Upozorňovala, že paní Jiřina nemůže samostatně chodit, často padá, má hodně úrazů. První, o co jsme se snažili, bylo naučit ji chůzi s oporou za pomoci zábradlí. Nejprve se naučila chodit po bytě, pak do jídelny. Později jsme přidali trasu po zahradě s chodítkem, které jsme jí zajistili. Postupně jsme posouvali hranice a dnes zvládne paní Jiřina s chodítkem i cestu do města,“ vypráví nadšeně vedoucí služby Soňa Matulová.

Pro rodiče s dospělými dětmi

V domově je několik jednopokojových a vícepokojových bytových jednotek. Vícepokojové byty jsou určeny především pro bydlení rodičů s dětmi. „Mezi hlavní důvody, proč k nám do chráněného bydlení klienti přicházejí, patří situace, kdy rodiče s přibývajícím věkem pociťují, že již plně nezvládají péči o své dítě a zároveň mají obavu, co bude s dětmi, pokud se s nimi něco stane. Při práci s rodiči se zaměřujeme na jejich podporu v oblasti trávení volného času, na návrat k činnostem a aktivi-

Klienti bydlí v samostatných bytech, ale rádi se setkávají.

Foto: Archiv Domov Daliborka

tám, které museli kvůli péči o své dítě omezit či se jich úplně vzdát,“ vysvětluje sociální pracovnice.

Péče nejen o tělo, ale i o duši

Součástí charitní činnosti je i duchovní péče o klienta. V centru zájmu stojí člověk jako bytost hledající smysl, člověk toužící po lásce a přijetí. „Když přijímáme klienty, mluvíme i o duchovní podpoře, snažíme se, aby v každodenní péči bylo něco navíc, a klienti to vnímají,“ vysvětluje Soňa Matulová. Přímou v domově se nachází kaple, kde se konají pravidelné mše pro klienty i širokou veřejnost. Velkou duchovní oporou v domově je i pastorační asistent.

Sourozenci Jarda a Edita s maminkou

Paní Stanislava se s dětmi ve věku 52 a 42 let přistěhovala z jižních Čech. Do cílové skupiny patří dcera se středním těžkým mentálním a zdravotním hendikepem. Syn již pro těžké

postižení do cílové skupiny nenáleží, avšak sourozence nebylo možné rozdělit. Dcera komunikuje pouze neverbálně a je upoutána na invalidní vozík. „Edita je velmi šikovná, maluje obrázky, plete přívěšky na klíče, uvažujeme i o zařazení do denního stacionáře,“ sděluje sociální pracovnice. Paní Stanislava s dětmi odjíždí každoročně na celé prázdniny do Jižních Čech, kde se setkávají s širší rodinou. „Snažíme se podporovat klienty v udržování rodinných vazeb, tak jak byli zvyklí před svým příchodem do našeho zařízení,“ přibližuje Soňa Matulová život v domově. Paní Stanislava se usmívá a dodává: „Teď to máme konečně vyřešené, jsme spokojení. Jsou tu na nás všichni moc hodní.“

Charitní pracovníci Domova Daliborka vystoupili v pořadu Ve středu na TV Noe. Záznam včetně dalších informací naleznete na: <http://www.prostejov.charita.cz/>

*Eva Štefková,
ACHO*

Charita Svitavy Česko svítí modře 2016

Pracovníci i někteří klienti Charity Svitavy se v pondělí 4. dubna 2016 připojili k celorepublikové osvětové kampani „Česko svítí modře“. Tento den přišli oblečení v modrém, čímž chtěli upozornit na probíhající kampaň.

Cílem kampaně „Česko svítí modře“ je zvýšit povědomí veřejnosti o problematice poruch autistického spektra (PAS) neboli autismu. Tato kampaň byla oficiálně zahájena 2. dubna (tento den se připomíná Světový den zvýšení povědomí o autismu) a potrvá během celého měsíce dubna.

Ačkoli Charita Svitavy s lidmi s autismem přímo nepracuje, vnímá jako důležité na tuto problematiku upozornit. S klienty se o tomto tématu bavili, přiblížili jim, co autismus je a jak se s ním dá pracovat.

Více informací o kampani lze získat na stránkách platformy Naděje pro autismus (<http://www.nadejeproautismus.cz/>).

David Šmída

V modrém za autismus.

Foto: Pracovnice Světlanky

Oblastní charita Uherský Brod

Zelený čtvrtek v nízkoprahovém centru motivoval klienty

Výborný oběd v podobě špenátu, masa a bramborových knedlíků připravila na Zelený čtvrtek pro klienty Nízkoprahového denního centra svatého Vincence Oblastní charita Uherský Brod. Na slavnostně vyzdobeném stole nechyběla malovaná vajíčka i sladkosti a po obědě káva a zákusek.

Než se klienti zařízení pustili do jídla, vyslechli si krátké zamyšlení s tematikou Velikonoc od pastoračního asistenta Víta Kadlíka. Ten připomněl význam Velikonoc jako nejvýznamnějšího křesťanského svátku a přiblížil přítomným význam jednotlivých dnů Svatého týdne. Někteří z klientů si nenechali ujít příležitost a pracovníci centra „vyplatili“ pomlázkou. Všichni pak obdrželi i malou výslužku v podobě sladkostí. „Jsem na slavnostním velikonočním obědě poprvé. Od kolegů ale vím, že se tady podobná slavnost uskutečnila i v několika předešlých letech. Jsem rád, že tu

panuje velká pohoda a že se chovají vzorně i klienti, kteří si občas moc nevidí do pusy. Personál denního centra akci velice dobře připravil, jsem jim za to opravdu vděčný,“ poznamenal jeden z klientů, který svůj vděk neprojevil jen slovy, ale sám se po obědě pustil do umývání veškerého nádobí po strážnících.

„Obědu se zúčastnilo téměř dvacet klientů. Všichni si jídlo i slavnostní atmosféru velice pochvalovali, což je pro mě a mé kolegyně ta největší odměna. Doufám, že jsme lidem bez domova alespoň trochu zpříjemnili velikonoční svátky a že to pro ně bude dobrou motivací do dalších dnů. Někteří z nich se po obědě například dušovali, že zesílí svou snahu získat si práci. To mě velice těší a budu ráda, pokud v této snaze nepoleví,“ ocenila odhodlání některých klientů vedoucí Nízkoprahového centra sv. Vincence Bohumila Smutná.

Svátečních setkání s klienty nízkoprahového centra se pravidelně zúčastňuje i ředitel Oblastní charity Uherský Brod Petr Houšť. Nechyběl tedy ani při svátečním obědě, kde usedl do čela stolu s klienty zařízení. „Klienti mají k panu řediteli velmi dobrý vztah, vnímají ho jako kamaráda i případného rádce. Pan ředitel s nimi zůstává i po obědě v družném přátelském rozhovoru a jeho neformální a srdečný přístup klienti očividně velmi vítají,“ podotkl pastorační asistent Vít Kadlčík.

Ředitel uherskobrodské Charity Petr Houšť připustil, že se na podobná setkání vždy těší. „Máme si vždy o čem povídat. Každý z klientů nízkoprahového centra má svůj příběh a své každodenní starosti jako každý z nás. Setkáním s nimi jim chci vyjádřit svůj partnerský vztah a úctu k nim, stejně jako ke všem klientům naší Charity,“ vysvětlil Petr Houšť.

Oleg Kapinus,
pracovník pro PR a fundraising

Brzké uzdravení! Přáli pacientům klienti Sv. Justiny

Požehnané Velikonoce a brzké uzdravení popřáli uživatelé Terapeutické dílny sv. Justiny Uherský Brod pacientům Městské nemocnice s poliklinikou v Uherském Brodě. Uživatelé, společně s pracovníky služby, navštívili pacienty Léčebny následné péče na Zelený čtvrtek. Aby jim zpříjem-

nili pobyt v nemocnici v době velikonoční, věnovali jim veselá kuřátka a vlastnoručně vyrobená přáníčka.

Mgr. Martina Šimánková,
vedoucí Terapeutické dílny sv. Justiny Uherský Brod

Z terapeutické dílny do nemocnice. Kvůli přání.

Foto: Archiv Obl. Charita Uher. Brod

Dobrovolnice: V pletení obvazů pro malomocné jsem našla radost

„Je to pro mě velice příjemná relaxace a navíc tím pomáhám potřebným. A to mě velmi těší a povzbuzuje,“ tak mluví o svém užitečném koníčku, kterým pomáhá nemocným v Africe, Indii a dalších rozvojových zemích, osmdesátiletá Jitka Baxová z Uherského Brodu. Patří totiž mezi dobrovolnice, které pletou obvazy pro malomocné. Pracovníci Charity zajistí materiál a dobrovolníci jim pak odevzdají hotové uple-

né obvazy, které pak Charita posílá nemocným do zahraničí. Uplest obvaz ze speciální tenké, vzdušné příze, vhodné pro obvazování ran u nemocných leprou, přitom není nijak snadné. Práce vyžaduje zručnost a je časově náročná. Pro paní Baxovou je však už rutinou. Plést ji naučila už v raném dětství její maminka. „O možnosti pomáhat malomocným jsem se dozvěděla zhruba před patnácti lety na jedné z přednášek po-

řádané Oblastní charitou Uherský Brod. A od té doby pletu. Stále mě to baví, pracuji tímto způsobem ve volných chvílích, třeba u televize. Zhotovení jednoho obvazu mi trvá zhruba pět až deset hodin čistého času," vysvětluje energická paní, která vypočítala, že z jedné cívky příze zhotoví až jedenáct obvazů. Zároveň ale přiznává, že nemá v rodině nikoho, koho by pletení obvazů naučila a kdo by její poslání v budoucnu převzal. „Vnučky bydlí jinde než já, a myslím, že o pletení a podobné práce nemají ani moc zájem. Dnešní mladí lidé žijí jinými věcmi, není to už prostě moderní. V dřívějších dobách

uměl plést prakticky každý, dnes je ale takových lidí poměrně málo," konstatuje paní Baxová. Nezáměrně mladé generace pomáhat malomocným ji ale nijak nebere sílu ani odhodlání. „Plést budu, dokud mi to zdraví dovolí. Je to pro mě radost, navíc s užitečným výsledkem. A to mi stále dodává velice dobrý pocit, radost a sílu," dodává na závěr paní Jitka Baxová.

Oleg Kapinus,
pracovník pro PR a fundraising

Centrum seniorů: Jarní počasí aktivizuje přírodu i seniory

Jsme sociálně aktivizační službou pro seniory. Naší snahou je být oporou pro seniory, kteří se z nějakých důvodů ocitli izolovaní od okolí (příčina může být fyzická nebo psychická nemoc, špatná sociální situace, nefungující vztahy v rodině...). Snažíme se lidi v těchto těžkých situacích doprovázet, pomáhat jim zprostředkovat kontakt se svými vrstevníky, napomáhat hledat smysl ve stáří jakožto vrcholu života.

Naší snahou je poznávat různé potřeby klientů a směřovat pomoc tak, aby byla k jejich prospěchu. Jsme rádi, když naše práce a úsilí přináší pozitivní výsledky. Příkladem může být příběh jedné naší klientky z Uherskobrodské. Této paní je 86 let. Kvůli jejímu pokročilému věku a nemocem je upoutána na

lůžko a ven se už nepodívala tři roky. Jarní počasí a naše pracovnice však zapůsobily, a paní se mohla po letech opět těšit ze sluníčka a probouzející se přírody.

Dalším příkladem naší práce jsou, mimo jiné, výtvarné práce s klienty, kteří se touto činností mají možnost vyjádřit a zároveň procvičují jemnou motoriku rukou.

Cílem pracovníků Centra seniorů je, aby senior začal zvládat sám svou situaci, a pokud to není možné, aby se dále nezhoršovala. Za seniory přijíždíme přímo do jejich domácností. Služba je ze zákona bezplatná.

František Bílek,
vedoucí služby

V Centru povzbuzují seniory do života.

Foto: Archiv Obl. charita Uher. Brod

Matky z azylového domu pomohly s tříděním oblečení

Vyřadit nevhodné oblečení a rozdělit do pytlů to, které se dá použít – to byl úkol čtyř žen, klientek Azylového domu pro matky s dětmi v tísni. Koncem března se zapojily do přípravy zásilky desítek pytlů s oblečením pro uprchlíky v Řecku. Dobrovolnice třídily oblečení společně s pracovníky Centra potravinové a materiální pomoci v sídle centra, které sídlí v Městské nemocnici s poliklinikou v Uherském Brodě.

Oblečení, které v rámci materiální sbírky darovali obyvatelé Uherského Brodu, Dolního Němčí, Strání a několika dalších obcí regionu, nakonec zaplnilo úctyhodných 50 pytlů. „Bylo nutné vyřadit nevhodné oděvy a doplňky, jako například zástěry a poškozené oblečení. Rozdělili jsme pak oblečení na pánské, dámské, dětské a připravili k převozu.

Třídít oblečení? I to je pomoc.

Foto: Archiv Oblastní charity Uh. Brod

Ženy se do třídění zapojily s velkým odhodláním a za dvě hodiny bylo vše hotovo," pochválil dobrovolnice vedoucí Centra potravinové a materiální pomoci v Uherském Brodě František Bílek.

Dobrovolnice si netradiční činnost pochvalovaly. „Mám dobrý pocit, že jsem někomu tříděním a balením oblečení alespoň trochu pomohla. Jen si přeji, aby si uprchlíci veškerých darů alespoň trochu cenili. Občas se v médiích objevují zprávy, které vypovídají o tom, že někteří migranti příliš vděční nejsou. Věřím ale, že se oblečení z Uherskobrodska dostane k slušným lidem, kteří pomoc skutečně potřebují,“

doufá jedna z klientek azylového domu, která se třídění oblečení zúčastnila.

Aktivitu a zapojení klientek azylového domu ocenil i ředitel Oblastní charity Uherský Brod Petr Houšť. „Velmi si pomoci těchto žen cením. Oni sami často potřebují pomoc od jiných, ale teď nezůstaly lhostejné k potřebám uprchlíků, kteří čekají na jakoukoliv formu pomoci,“ poznamenal Petr Houšť.

Oleg Kapinus,
pracovník pro PR a fundraising

Oblastní charita Uherské Hradiště Den prevence – Život na vozíčku

Již potřetí se naše Centrum osobní asistence zúčastnilo školního projektu Den prevence pro žáky II. stupně Základní školy Uh. Hradiště, Za Alejí. Byli jsme pozváni vedením školy, abychom žákům sedmých tříd prezentovali, jaký je život na vozíčku a život s handicapem.

Jako přednášející z řad vozíčkářů se představil pan Tomáš Fila, za Centrum osobní asistence s dětmi komunikovaly osobní asistentky Jarmila Vráblová a Kateřina Kamarádová. V obou třídách, kde jsme představili naši práci, se vytvořila velmi příjemná a diskutující atmosféra. Dětem byla představena organizace Oblastní charita Uh. Hradiště, její jednotlivé služby i další aktivity, kterými se zabývá. Dále se děti dozvěděly, jaké těžkosti a bariéry musí překonat člověk na vozíčku v běžném životě, jak je nebo není náročné cestování veřejnou hromadnou dopravou, vlakem, autem, letadlem, jaké používá člověk s handicapem zdravotní pomůcky a jak využívá značky vozíčkáře ve styku s veřejností. Pan Fila žákům popovídal veselé i neveselé zážitky ze školních let i z běžného života. Děti se interaktivně zapojily do komunikace s námi a zajímala je spousta věcí. Poté si vyluštili námi zadaný test, jehož vítězové dostali malé dárečky vyrobené klienty centra Labyrint. Poslední aktivitou, kterou si děti mohly vyzkoušet, byl praktický zážitek jízdy na mechanickém vozíku po školní chodbě. Bylo to pro ně vítané zpestření a na „vozíček“ se tvořila dlouhá fronta. Všichni včetně paní učitelky zjistili, že život s handicapem není opravdu jednoduchý, ale díky pozitivnímu přístupu k životu a porozumění všech lidí kolem to jde zvládnout.

**Centrum osobní asistence,
Oblastní charita Uh. Hradiště**

Na vozíčku směr ZŠ. Den prevence začíná.

Foto: Archiv Obl. charita Uher. Hradiště

Oceněná: Jedna Konvalinková by sama nic nedokázala

Osobnost neziskového sektoru Zlínského kraje. Takové ocenění získala zakladatelka uherskohradištské Charity a její první ředitelka Anna Konvalinková. Dostala se do první desítky osobností ze sociální oblasti a oblastí kultury a sportu. Slavnostní vyhlášení proběhlo v pondělí 21. 3. 2016 v obřadní síni zlínské radnice. Anketu pořádala Asociace NNO Zlínského kraje pod patronací primátora Zlína Miroslava Adámka. Absolutní vítězství nakonec získala Zdenka Wasserbauerová - dobrovolnice Českého registru kostní dřeně.

Anna Konvalinková si tento úspěch připíše k dalším oceněním. Jak je vnímá, zeptali jsme se jí v rozhovoru:

Jste nositelkou několika významných ocenění za mimořádný přínos v sociální oblasti v našem regionu (Cena města Uherské Hradiště za rok 2009, Cena Nadace Děti, kultura a sport, byla jste nominována na cenu Mosty) a nyní jste byla oceněna v rámci ankety Osobnost neziskového sektoru ve Zlínském kraji. Co pro Vás tato ocenění znamenají?

Víte, do sociálních a zdravotních služeb pod Oblastní charitou

Uherské Hradiště bylo a je zapojeno několik desítek kvalifikovaných pracovníků a já si myslím, že ti všichni by si toto ocenění zasloužili. Už při přebírání Ceny města Uherské Hradiště za rok 2009 jsem říkala, že to vnímám jako ocenění práce všech svých kolegů, jedna Konvalinková by sama nic nedokázala. Většinu ocenění jsem dostala při odchodu do důchodu, velmi si jich vážím a brala jsem to jako uzavření krásné etapy mého života v Charitě. O to více mne překvapilo, když teď s časovým odstupem, mne Město Uherské Hradiště navrhlo do ankety Osobnost neziskového sektoru Zlínského kraje 2015 a ještě více mne pak překvapilo samotné ocenění. Děkuji představitelům Asociace NNO ZK za to, že před třemi lety tuto pěknou tradici založili.

Oblastní charita Uherské Hradiště, jejíž jste zakladatelkou a první ředitelkou, letos slaví 25 let existence. Když byste udělala takový malý výlet do historie, co Vám udělalo největší radost?

Jsem ráda, že pracovníci OCH UH si mého nadšení v sociální a zdravotní péči považovali a měli v mé úsilí a v mou práci důvěru.

A co byste naopak možná teď udělala jinak?

Neměnila bych nic. Prosím, nevnímejte to jako nedostatek pokory, že jsem nikdy nic neudělala špatně. Ale všechno to nakonec mělo svoje místo a svůj čas a jsem hrozně ráda, že po 10 letech ředitelování jsem mohla s čistým štítem předat ředitelské křeslo Jiřímu Jakešovi, který k těm „mým“ sedmi službám postupně přidal dalších 10 nebo ještě více. Už to nestačím počítat (usmívá se).

Chci poděkovat za pomoc a podporu také všem starostům a duchovním správcům našich farností, které jsem postupně seznamovala s naší prací, i když to nebylo vždy úplně snadné.

Jitka Jánková

Anna Konvalinková je osobností zlínského kraje.

Foto: Archiv Obl. charita Uher. Hradiště

Charita Vsetín

Pracovníci Charity Vsetín se setkali s duchovními

V polovině dubna se Pastorační dům ve Vsetíně stal dějištěm setkání. U společné snídani tam zasedli vedoucí pracovníci Charity Vsetín s duchovními křesťanských církví, působícími na území Vsetína a v okolních obcích.

Setkání 14. dubna zahájila ředitelka Charity Vsetín Věra Dulavová, která přivítala všechny přítomné. Poté se ujal slova i děkan František Král.

Při společné snídani pak každá vedoucí pracovnice představila svou službu. Přiblížila přítomným, s jakými uživateli pracují, jaká je jejich pracovní činnost a specifika. Součástí představení byla i power pointová prezentace doplněná fotografiemi. Setkání probíhalo v příjemné přátelské atmosféře, duchovní měli spoustu dotazů a byli nadšeni spektrem poskytovaných služeb. Závěrečné požehnání udělil všem přítomným P. Josef Červenka.

Všem duchovním děkujeme za účast, spolupráci a duchovní podporu v naší práci. Zároveň je našim přáním, aby tato setkání probíhala i v budoucnu.

**Vladana Staňková,
PR pracovnice**

Pracovníci Charity posnídali s duchovními. A nejen to.

Foto: Archiv Charita Vsetín

Charita Zlín

Postní doba nás vyšla docela draho

„Postní doba nás vyšla docela draho,“ pronesla v jejím závěru maminka šestiletého Kristiana. Ten totiž přistoupil k postní almužně velmi zodpovědně. Vymyslel na své rodiče docela překvapující metodu. Vždy, když byli s rodiči a mladším bráškou v obchodě, tak vyjmenovával různé sladkosti, které by si přál. Když pak rodiče s některou dobrotou přece jen souhlasili, odvětil jim: „Já už to nechci. Ale budu si pamatovat, kolik peněz to stálo a doma mi to, maminko, pak dáš a já vše uložím do pokladničky.“ Pečlivě pak cestou domů počítal a po návratu celou sumu od rodičů získal. Jeho nápad na plnění postničky se rodičům zalíbil, a tak se Kristianovým přáním nebránili. Docela je pobavilo, když starší syn začal k této metodě přemlouvat i tříletého brášku. Maminka s úsměvem říká, že postní doba je vyšla docela draho. Rodiče ale měli velkou radost, že se chlapec dokázal tak ovládat a myslet na chudé děti. Proto také zakřížkovali na pokladničce pomoc rodinám.

Také pan Jiří ze Želechovic si odepřel něco málo ze svých radostí. A tak na konci postní doby předal pokladničku s tisíci korunou. A co že si to v postu odepřel? Padesát piveček. To je příklad hodný následování, nemyslíte?

+ Noela Frolková,
pastorační asistentka Charity Zlín

Hošík se vzdal sladkosti a plnil postničku.

Foto: Archiv Charita Zlín

Už jste se někdy „koupali“ ve zvuku? My jsme si zvukovou lázeň dopřáli

Že je vhodné procvičovat všechny smysly je více než jasné. Tudíž jsme tak přistoupili i ke smyslu sluchovému a pozvali k nám Radka Štětkaře - hudebníka, muzikoterapeuta, facilitátora skupinového bubnování, lektora kurzů afro bubnování pro děti i dospělé, improvizátora s rytmem a hudbou, organizátora workshopů, koncertů a charitativních akcí pro veřejnost.

Byli jsme potěšeni, že nepřišel sám, ale přinesl své netradiční hudební nástroje. A tak jsme si, všichni přítomní společně, mohli vychutnat například tóny afrického strunného nástroje Kora, o němž jsme do té doby neměli ani tušení. Silný zážitek

jsme měli, kdy se rozezvučel velký gong do velmi silné hlasitosti, která může způsobit i prasknutí skla v oknech. Zažili jsme velmi zajímavé setkání, které s radostí v budoucnu ještě zopakujeme.

Domovinku-centrum denních služeb pro seniory Charity Zlín finančně podporuje statutární město Zlín, Zlínský kraj z programu Zajištění dostupnosti sociálních služeb na území Zlínského kraje pro rok 2016 a dárce.

Michaela Blahová,
vedoucí střediska

Svět podle hudebníka Radka Štětkaře.

Foto: Archiv Charita Zlín

Je, nebo není život jako zebra ...

Život není zebra je jeden z nejrozsáhlejších neziskových projektů připravovaných v rámci Fakulty multimediálních komunikací na Univerzitě Tomáše Bati ve Zlíně. Svou koncepcí je zaměřen na přípravu, propagaci a realizaci dvoutýdenní výstavy neziskových organizací celého Zlínského kraje a každoročně je spojován nejen se samotnou výstavou, ale především s celou řadou workshopů a doprovodných akcí jak pro laickou, tak i odbornou veřejnost.

Neziskové organizace zlínského regionu tak dostávají unikátní příležitost představit veškerou svou činnost široké veřejnosti a tím podtrhnout a poukázat na důležitost neziskového sektoru mezi námi, napříč současnou společností. Výzva studentů zní naprosto jasně: „Přijďte se přesvědčit, že život není jen černobílý.“

Výstava byla i v letošním ročníku zahájena vernisáží, v rámci které jednotlivé organizace představují klíčové prvky svých činností, aktivit, ale třeba i konkrétní výrobky produkované např. chráněnými dílnami. Zlínská Charita ani v jubilejním desátém ročníku projektu nechyběla, za což patří organizátorům naše poděkování.

Ing. Pavla Romaňáková,
projektová manažerka Charity Zlín

« Život není zebra – výstava, workshopy a doprovodné akce.

Foto: Archiv Charita Zlín

Janička je pro mne sluníčko, které přijímá život s láskou

Velikonoce. Čas, kdy jsem opět navštívila „moje“ milované uživatele ve zlínském Domově pro seniory Burešov. Navštěvuji totiž jednou měsíčně asi třicetku žen a jednoho muže na uzavřených odděleních. Vždy mě potěší setkání se slečnou, dám jí jméno Janička, která je po těžké obrně v domově už několik desítek let.

Jak ta se umí radovat z každé maličkosti! Mluví s velkými obtížemi, sedí na vozíčku a háčkuje. Nechápu, a to říkám upřímně, jak to zvládá s tak deformovanými prsty. Nejednou obdarovala drobným dárkem své blízké. I mně už vyrobila kabelku. Má svůj konkrétní účel. Je pro svaté přijímání, které jí pravidelně nosím.

Janička je pro mne takové sluníčko, které přijímá život s láskou a je vděčná za každou návštěvu. A já jsem vděčná Bohu za ni, protože ona je dar. Ona je milované Boží dítě a šíří okolo sebe Jeho lásku. Naposled se mi svěřila, jak moc se radovala také z vysílání TV Noe, kde sledovala všechny velikonoční pořady až do noci.

Preji nám všem, abychom zakoušeli radost a pokoj, které nám Bůh chce dát hlavně v době velikonoční.

+Noela Frolková,
pastorační asistentka Charity Zlín

CARITAS – VOŠ sociální Olomouc

Nová služba pro studenty pomáhá zvýšit jejich uplatnitelnost na trhu práce

Od tohoto školního roku mohou studenti a absolventi CARITAS - Vyšší odborné školy sociální Olomouc využívat služeb Profesního a kariérního poradenství. Co konkrétně studentům nabízí a proč tato služba vznikla, prozradila Dita Paláščáková, která poradenství poskytuje, v krátkém rozhovoru.

Jak tato služba pro studenty vznikla?

Kariérní poradenství nabízíme studentům pilotně od září 2015. V loňském roce se spojilo 13 univerzit a společně vytvořily plán vzniku kariérních center, která usnadňují studentům vstup na trh práce. Propojují absolventy se zaměstnavateli,

pomáhají studentům hledat jejich silné stránky, studenti mohou konzultovat své životopisy, motivační dopisy, případně si mohou udělat „reálný“ obrázek o tom, co mohou nabídnout těm, kteří na ně „mimo školu“ čekají. CARITAS - VOŠs Olomouc chtěla navázat na tento trend a nabídnout studentům prostor, kde jim někdo poradí v situacích, kde si sami nejsou jisti.

Co všechno studentům a absolventům nabízí?

Studenti se na mě mohou obrátit s otázkami a náměty týkajícími se jejich uplatnění v oboru sociální práce - ať už

potřebují řešit volbu navazujícího studia a jeho směřování v závislosti na motivaci a předpokladech, nebo se potřebují zorientovat v realitě trhu práce a svých možnostech. Pomůžu sestavit motivační dopisy, případně profesní životopisy, se studenty absolvujeme různé testy zaměřené na osobnostní nebo profesní diagnostiku. Osobně mě zajímají také náměty studentů na vlastní projekty služeb nebo sociálních podniků, můžu poradit „jak na to“.

Je o tuto službu zájem a s čím studenti na konzultace chodí? Chodí za vámi i absolventi?

O poradenství je zatím velký zájem, což mě samozřejmě těší. Studenti se na mě obracejí s různými „zakázkami“. Mezi časté patří diagnostika učebního stylu, analýza a reflexe motivace a silných stránek, případně realizace vlastních nápadů. Absolventi chodí také - často právě s vlastními nápady.

Jak je služba navázána na výuku a praxi studentů?

Služby kariérního poradenství se s praktickým vzděláváním doplňují. V rámci tutoringu se studenti učí pracovat s vlastními silnými stránkami, týkají se však zvládnutí konkrétní praxe. V rámci kariérního poradenství pracujeme na tom, jak silné stránky formulovat z hlediska požadavků a nároků trhu práce, je to vlastně takový marketing. Výuka studentům poskytuje orientaci v tématu sociální práce a její organizová-

ní, případně řízení. Kariérní poradenství pak pomáhá hledat konkrétní cesty jednotlivců.

Jakým směrem by se tato služba měla vyvíjet? Jaká je vize do budoucnosti?

Po roce fungování této služby vyhodnotíme přínosy pro studenty, školu i poskytovatele sociálních služeb a na základě toho se rozhodneme, co je nosné a co je žádoucí rozvíjet. Mně osobně by se líbilo, kdybychom se cíleně zaměřovali na vytváření podmínek pro studenty - nositele zajímavých idejí, jak nově a lépe řešit sociální problémy. Líbil by se mi nějaký inkubátor a akcelérátor sociálních inovací, včetně podpory začínajících sociálních podnikatelů z řad našich studentů nebo absolventů.

Může tato služba něco přinést zaměstnavatelům v sociálních službách?

Rozhodně ano. Zaměstnavatelé dnes mají problém sehnat kvalitní personál. Zvažujeme nyní přípravu databáze našich absolventů, kteří by se mohli dostávat k cíleným pracovním nabídkám. Myslím si navíc, že když jim budou k pohovorům chodit motivovaní a připravení uchazeči, ušetříme jim čas a práci.

*Eva Bělocká,
oddělení komunikace*

Účastnili jsme se Jednoho světa

V Olomouci právě probíhá festival dokumentárních filmů Jeden svět. Na promítání pro střední a základní školy byli pozváni i zástupci CARITAS - Vyšší odborné školy sociální Olomouc, aby v roli debatérů doplnili informace k filmům. Ve středu 30. března byla hostem projekce Eva Bělocká z Oddělení komunikace CARITAS - VOŠs Olomouc. Po filmu Co se nenosí, který se zabývá podímkami v oděvním průmyslu, doplnila problematiku o poznatky

získané z činnosti fairtradové řídicí skupiny, která na škole funguje. Ve čtvrtek 31. března přispěl svými poznatky do diskuze o migraci Jan Říkovský, garant vzdělávacího programu Sociální a humanitární práce. Studentům středních škol odpovídal na jejich otázky po promítání filmu Amal.

*Eva Bělocká,
oddělení komunikace*

HUMANITÁRNÍ POMOC

Povodně, zemětřesení... Charita je připravena pomáhat Pomoc při mimořádných událostech

Radujte se s radujícími, plačte s plačícími. (Ř 12,15)

V Jakubově epistoletě čteme, že víra bez skutků je mrtvá. Jednou z hlavních oblastí činnosti církve, spolu s udělováním svátostí a zvěstováním slova, je uplatňování lásky skutky potřebným všeho druhu. Charita své poslání uskutečňuje nejen prostřednictvím bohaté sítě sociálních a zdravotnických služeb, ale rovněž prostřednictvím materiální, humanitární a rozvojové činnosti u nás i v zahraničí. Je připravena pomoci v případě živelných pohrom, katastrof, havárií i válečných konfliktů, při nichž lidé často bojují o holé životy. OSN uvádí, že v posledních dvaceti letech připravily přírodní katastrofy o život na 600 000 lidí. Prostřednictvím uzavřených dohod o pomoci na vyžádání s jednotlivými krajskými hasičskými záchrannými sbory se Charita stala složkou celostátního Integrovaného záchranného systému.

Martin Zamazal, vedoucí humanitárního oddělení Arcidiecézní charity Olomouc a národní koordinátor pro mimořádné události Charity ČR, se věnuje humanitární a sociální práci od roku 1997. V minulosti pracoval pro Středisko sociální prevence v Olomouci, Diecézní charitu Brno, Charitu Česká republika a Hilfswerk Austria, účastnil se humanitárních misí v Kosovu, na Severním Kavkaze a po zemětřesení v roce 2010 na Haiti.

Co je to humanitární pomoc a v čem spočívá?

Humanitární pomoc je zaměřena na záchranu životů a zachování lidské důstojnosti, v praxi to znamená zajištění základních životních potřeb pro zasažené přírodní katastrofou nebo

válečným konfliktem – jídla, pití, zdravotní péče, přístřeší a také hygienických podmínek v místě dočasného útočiště.

V roce 2010 jste pomáhal po zemětřesení na Haiti. Co bylo Vaším úkolem?

V prvních týdnech jsem měl na starosti příjem celosvětové charitní pomoci Caritas Haiti spolu s místním haitským logistikem. Přijímali jsme pomoc od mexické vlády, která vyslala vojenskou loď naloženou potravinami, hygienou a zdravotním materiálem, na letišti jsme vykládali letadla z Peru a Venezuely, organizovali transport pomoci pozemní cestou z Dominikánské republiky. Naším úkolem bylo také zajistit dopravu k potřebným lidem – k tomu jsme využívali místní Charity, farnosti a neziskové organizace. Zároveň jsem byl vedoucím mise Charity Česká republika na Haiti a zajišťoval jsem poskytování české pomoci přeživším lidem po zemětřesení. Vedle přímé pomoci a pomoci s přístřeším jsme se soustředili na zajištění vzdělávání pro děti školou povinné a na programy spojené s obnovou živobytí.

Jste národní koordinátor pro mimořádné události Charity ČR. Co taková pozice obnáší?

Národní koordinace přichází do úvahy ve chvíli, kdy mimořádná událost buď zasahuje dvě a více diecézí, nebo je tak závažného a velkého rozsahu, že je na její zvládnutí nutná spolupráce více subjektů na národní úrovni. V takovém případě národní koordinátor zajišťuje a koordinuje charitní odpověď – materiální pomoc, finanční podporu, nasazení lidských zdrojů, komunikuje se státní správou, resp. centrálními úřady a také se zahraničím. Cílem národní koordinace je zajistit účinnou a profesionální pomoc při zachování působnosti místních Charit a zabezpečit rovnoměrné rozložení poskytované pomoci včetně jejího nepřekrývání.

Jestliže dojde k mimořádné události většího rozsahu, co přesně je úkolem Charity?

Okamžitě se aktivuje mechanismus řízení a koordinace při mimořádných událostech – „oživí se“ připravená vnitřní struktura Charity pro tyto události. Na základě vyhodnocení situace nasadíme svoje kapacity k zajištění potřeb zasažených obyvatel. Vše proběhne v koordinaci s řídicími orgány Integrovaného záchranného systému. Současně podle potřeby vyhlášíme finanční a materiální sbírku, aby se do pomoci mohla zapojit

široká veřejnost. Evidujeme také dobrovolníky, kteří se chtějí zapojit.

Co je nutné zařídit v první řadě?

Nejrychleji je potřeba získat spolehlivé a přesné informace, na základě kterých jsme schopni účinně a profesionálně poskytnout pomoc potřebným lidem. Místní koordinátoři vyjedou přímo do zasažených oblastí, kde se spojí s velitelem zásahu či starostou, nabídnou naši pomoc, a poté již pružně reagují na aktuální potřeby – většinou se jedná o zajištění evakuačních center pro osoby, které přišly o domov, dále dodávku vody, potravin a hygienických potřeb, zkrátka toho, o co lidé přišli, a co akutně potřebují.

Jak následně pomoc probíhá, na co se zaměřujete?

Charita poskytuje sociální a zdravotnické služby s téměř celorepublikovým pokrytím. V akutní fázi katastrofy se díky naší síti středisek snažíme pomoci všem, kdo naši pomoc potřebují. V následné fázi obnovy pak zkoumáme potřebnost prostřednictvím sociálních šetření. Zaměřujeme se především na seniory, osamělé lidi, na neúplné či naopak mnohočetné rodiny. Vedle materiální pomoci jsme organizací, která se snaží „být s lidmi“ a prostřednictvím psychosociální podpory jim pomáhat překonat těžké životní chvíle.

Jak vnímáte Charitu v kontextu dnešní doby a jaký je její úkol do budoucna?

Charita má bez ohledu na dobu naplňovat své poslání milosrdné lásky k bližnímu ve jménu Ježíše Krista. Zvláště v dnešní době individualismu, materialismu a relativismu, má Charita být kvasem, který bude právě skrze skutky milosrdenství proměňovat svět ve společenství těch, kteří nežijí jen sami pro sebe, ale myslí na druhé a navzájem si pomáhají.

Kdyby některý bratr nebo sestra byli bez šatů a neměli jídlo ani na den, a někdo z vás by jim řekl: „Buďte s Bohem – ať vám není zima a nemáte hlad“, ale nedali byste jim, co potřebují pro své tělo, co by to bylo platné? Stejně tak i vira, není-li spojena se skutky, je sama o sobě mrtvá. (Jk 2,15-17)

**Eva Štefková,
ACHO**

Po zemětřesení na Haiti i při povodních v tuzemsku.

Foto: Archiv ACHO

Čeští dárci pomohli handicapovaným dětem na Haiti

Lavmanie a Kanaika, dvě čtyřleté dívky od narození postižené deformacemi dolních končetin, se díky českým dárcům podrobily operaci. Operace proběhla 31. března v hlavním městě Port-au-Prince a podle posledních zpráv byla úspěšná. Dívky pochází z Gonaives, kde dlouhodobě působí Arcidiecézní charita Olomouc (ACHO).

Operativní zákrok je mnohdy jedinou šancí handicapovaných na důstojnější život v tamních podmínkách. Lavmanie a Kanaika nyní mají vyhlídky na lepší budoucnost. Díky včasnému lékařskému zásahu se jednou zařadí mezi své zdravé vrstevníky. Finanční částku na obě operace poskytla ACHO ze sbírkového účtu pro Haiti, na který přispívají čeští dárci. Jedna operace stojí zhruba 700 dolarů, což je pro haitské obyvatele nedosažitelná suma.

Chudoba i nulová zdravotní péče

Život zdravotně a mentálně postižených obyvatel na Haiti je svízelný. „Jsou to především ženy a děti, kdo žijí v nuzných podmínkách. Od útlého věku jsou ženy nuceny namáhavě pracovat, zvedat a nosit těžká břemena. Chybí tolik potřebná předporodní a poporodní péče o matku a dítě, v jejímž důsledku trpí mnohé děti postižením, které by v běžném prostředí nebylo problémem vyléčit,“ líčí realitu každodenního života, tak jak se s ní setkala během svých misí na Haiti, humanitární pracovnice Kristýna Lungová.

Šance na důstojnější život

Mnozí již dospělí handicapovaní, pokud by u nich v minulosti došlo k invazivnímu zákroku, by dnes vedli mnohem plnohodnotnější život. „Na Haiti jsou mentálně a zdravotně postižení lidé odsunuti mimo společnost. Často je na ně pohlíženo s despektem, za nímž stojí díky nízkému vzdělání spojenému s negramotností i lidová pověrčivost,“ vysvětluje koordinátorka projektů na Haiti. V Gonaives se o nemocné a postižené děti stará komunita indických řádových sester v Centru Sv. Josefa. Středisko pro handicapované a podvyživené děti bylo vybudováno za několikaleté finanční podpory ACHO.

*Eva Štefková,
ACHO*

Operace pomůže i Romelus Lavmanii.

Foto: R. Quadros

Workshop: studenti v kůži Hait'anů

Pěstitelé banánů, dopravci či velkoobchod. Do takových rolí se vžili studenti gymnázia v pondělí 18. dubna při workshopu ve Šternberku. Z učebny se tak přenesli na vyprahlé Haiti. Workshopu Arcidiecézní charity Olomouc (ACHO) předcházela přednáška s promítáním fotek a videa.

Výlet na Haiti zabral divákům dvě vyučovací hodiny. Průvodkyni jim dělala humanitární pracovnice ACHO Kristýna Lungová. Ta má na kontě již tři humanitární mise. Její vyprávění dokreslovalo promítání fotografií pořízených na Haiti. Z těch sálalo horko i sluneční žár, neukojitelná žízeň, chudoba, ale i živelnost tamních obyvatel a jejich radost z maličkostí.

O přestávkách si studenti prohlédli školní uniformy nebo učebnice, ze kterých se Hait'anci učí.

Přednášku zakončilo promítání videa Dopis z Haiti. Malý školák v něm líčí každodennost ve vesničce Baie de Henne. I tam

ACHO pomáhá. Pak přišel na řadu Banán – workshop, při kterém mladí poznali, jak dlouhou cestu urazí z Haiti obyčejný banán do regálů v našich obchodech.

Kolik úsilí to stojí a kdo je za svou práci nejlépe oceněn? Pěstitelé banánů, zástupci ze Společnosti pro rozvoj pěstování banánů na Návětrných ostrovech, dopravci, velkoobchod nebo maloobchod? Každá skupinka studentů sehrála svou roli a snažila se vybojovat co největší podíl z ceny za banán pro sebe. Argument střídal argument. Uzavíraly se kompromisy. Kdo vydělal nejvíc peněz? Realita všechny překvapila...

Karolína Opatřilová,
ACHO

Přednášku zpestřila projekce i workshop Banán.

Foto: K. Opatřilová, ACHO

Mise na Ukrajině - zápisky z cesty

Přes 2000 kilometrů napříč západní Ukrajinou najel pětičlenný tým Arcidiecézní charity Olomouc na přelomu března a dubna. Každý den na jiném místě - konference s řeckokatolíckými kněžími, prohlídka prostorů jednotlivých Charit, doručení balíčků s obvazy, lékárníčkami a další pomocí či návštěva dětského domova a zapadlých vesniček. Co na cestě prožili, to se dočtete na následujících řádcích. Mise na Ukrajině začíná...

Středa 30. března - Olomouc

Je po šesté hodině ráno, nakládáme naši modrou karavelu. Za její volant usedá koordinátor projektů na Ukrajině Rostislav Strojvus a vedle něj ředitel ACHO Václav Keprt. Dále nastupují vedoucí humanitárního oddělení Martin Zamazal,

PRistka Karolína Opatřilová a dobrovolník z řad pražských skautů Honza Lebeda.

K polsko-ukrajinské hranici přijíždíme o brzkém odpoledni. Naším cílem je Ternopil.

Čtvrtek 31. března - Ternopil

Prohlídka katedrály. Druhý den začínáme v tichu a pod malovanou klenbou ternopilské katedrály. Chránovou lodí nás provází otec Orest.

Vstoupíme i do prostoru za oltářem, jehož stěny a strop zdobí nové malby. Z výšky tak na nás shlíží dvanáct apoštolů s tvářemi jednotlivých ternopilských kněží. Mezi nimi i otec Orest. Zrekonstruovaná je také zákristie. V malebné místnosti je vidět původní zdivo katedrály. V místnosti nechybí ani výklenek se stolkem na kadidelnici, seškrabovátko, zbylé kadidlo...

Konference. Prostor v klášteře otců redemptoristů se tentýž den promění v konferenční sál. Na židle i lavice usedají řeckokatoličtí kněží v čele s arcibiskupem metropolitou. Poslouchají ředitele ACHO Václava Kepřta, který jim přibližuje, jak funguje síť Charit v olomoucké arcidiecézi. Setkání zakončují někteří kněží svými dotazy. Zajímalo je například, jak lépe pracovat a komunikovat s možnými přispěvateli. Přestože někteří poskytují charitu potřebným, nedostávají od vlády žádné příspěvky. „Měli byste dát vědět vládě či vedení měst a krajů, že děláte práci za ně,“ zdůrazňuje Václav Kepřt.

Protialkoholní léčebna. Další zastávkou je ternopilská protialkoholní léčebna. Tam přibývá stále více pacientů. Mnozí z nich se vrátili z války na východě země a trpí posttraumatickým syndromem, jehož jedním z projevů bývá závislost. „Zažili válku na vlastní kůži, museli po někom střílet, navíc celou dobu prožívali strach o život, a s tím je těžké se vyrovnat,“ říká nám jeden z lékařů.

Muži přebývají v léčebně v pokojích po dvou. Řadu těchto malých velmi skromně vybavených místností přetíná temná chodba. Naproti přes ni je řada dalších pokojů. Zvelebování těchto zastaralých prostor začalo teprve letos. „Loni na podzim nechala Arcidiecézní charita Olomouc převést do Ternopilu zachovalé polohovací postele. To nás motivovalo v dalším vylepšování pokojů pro pacienty,“ sděluje otec Orest, který vede Charitu při ternopilské katedrále. Postele do Ternopilu poskytla uherskobrodská nemocnice.

Dnes pobyt pacientům i zdravotnímu personálu ternopilské léčebny zpestřuje slavnostní událost. Tamním prostráním žehná řeckokatolický arcibiskup a metropolita Vasyl' Semenjuk. Ztemnělou chodbou léčebny se ozývají modlitby a zpěv. Žehnání zakončí duchovní lidová píseň o Ukrajině. Je v ní naděje. Běhá nám mráz po zádech.

Caritas Ternopil. Z léčebny míříme do Caritas Ternopil. Tamní šéf Andriy Marchuk nás provede novou kuchýňkou, zubní ordinací či místností, kde je poskytována psychologická pomoc. Do Caritas docházejí lidé, kteří se nacházejí v nouzi, od dětí z krizových rodin až po uprchlíky z východu Ukrajiny. *Pokračování příště...*

*Karolína Opatřilová,
ACHO*

